

Arrest

nr. 93 789 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 6 september 1979 en 9 februari 1996.

Op 30 november 2009 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 13 januari 2012 om de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissingen tekenen de verzoekende partijen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 82 450 en nr. 82 451 van 5 juni 2012 worden deze beroepen verworpen.

Op 12 juni 2012 wordt aan de verzoekende partijen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“§1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de

vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

§ 2. In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekende partijen onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vallen.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten en zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Gelet op de inhoud van de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en gelet op het feit dat niet blijkt dat de verzoekende partijen over enig verblijfsrecht beschikken, zal de staatssecretaris in casu niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partijen in principe dan ook geen nut opleveren. Ter terechtzitting wijst de voorzitter ambtshalve op een mogelijk gebrek aan belang, daar de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van vreemdelingenwet, dat een gebonden bevoegdheid van verwerende partij inhoudt. De verzo-

kende partijen verwijzen enkel naar hun verzoekschrift en wijzen erop dat hun aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en thans nog hangende is.

Uit hun verzoekschrift blijkt verder dat de verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM met zich mee zal brengen, nu er sprake zou zijn van een *“nog lopende aanvraag”* om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de verwerende partij nog geen beoordeling heeft gemaakt waarbij de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst in overweging werden genomen, zodat er een reëel risico bestaat voor hun leven of fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekende partijen specificeren hierbij niet om welke (lopende) aanvraag het gaat.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 2 februari, 30 april en 3 juli 2012 aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen hebben ingediend. De aanvraag van 2 februari 2012, die op 1 juni 2012 onontvankelijk verklaard werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, werd niet aangevochten bij de Raad, zodat het een definitieve beslissing betreft. Wat de aanvraag van 3 juli 2012 betreft, wijst de Raad er op dat deze dateert van na de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partijen de verwerende partij niet kunnen verwijten geen rekening te hebben gehouden met de door hen aangebrachte elementen bij het nemen van de bestreden beslissing. De aanvraag van 30 april 2012 werd op 6 juni 2012 onontvankelijk verklaard, doch de Raad vernietigde deze beslissing bij arrest nr. 93 788 van 17 december 2012. Hieruit blijkt dat de verzoekende partijen een nog lopende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben.

Uit het administratief dossier blijkt dat de lopende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen betrekking heeft op de aandoening van de eerste verzoekende partij, die wordt toegelicht in het verzoekschrift. De aanvraag van 30 april 2012 betreft de aandoeningen van de tweede verzoekende partij. Hoewel de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 3 juli 2012 (de aandoening van) de eerste verzoekende partij betreft, kan de bestreden beslissing geen rekening houden met elementen die niet bestaan voor het nemen van de bestreden beslissing. In de mate dat de verzoekende partijen de verwerende partij verwijten dat niet is gemotiveerd of de ziekte van de tweede verzoekende partij een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM met zich mee zal brengen, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing in casu is genomen in het kader van een asielaanvraag en wordt eraan herinnerd dat het beroep gericht is tegen een bijlage 13quinquies. Ten overvloede wordt vastgesteld dat door een louter algemene verwijzing, hetzij door te stellen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog lopend is, de schending van artikel 3 EVRM niet wordt aangetoond en dat de verzoekende partijen zelfs nalaten de minste beschrijving te geven van de aandoening van de tweede verzoekende partij. Bovendien betreft de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten en geenszins een bevel om naar het land van herkomst terug te keren.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij onder meer de schending aanvoert van artikel 3 EVRM kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN